

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . . . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . . . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . . . 2 50 зр. (5 кор.)
на місяць . . . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-йї пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9. ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застережене. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні довесеня по 15 кр. від стрічки.

Боснацкі залізниці.

Відбуті оноді в Будапешті, спільні конференції австрійських і угорських міністрів в справі будови боснацких залізниць довели до цілковитого порозуміння межи обома правительствами. Однак се порозумінне вишло на користь Угорщини, а інтереси Австрії зіпхало на другий плян. Уложено програму виконання сих залізничних шляхів, які мають стати передовсім побудованими. Будова сих шляхів має бути ухваленою в формі рівнозвучних законів, які в найближнім часі предложать ся обом парламентам до потвердження.

Понеже супроти сего, що зарівно фонди, які держава має до диспозиції на сю ціль, як і число технічних сил є ограничені, правительства мусіли виключити евентуальність річочасного виконання всіх проєктованих шляхів, які по більшій часті ведуть через гористі терени і надають великі технічні труднощі. Тому уложено такий порядок будови, щоби приступити до будови сего шляху з проєктованих, який в виду свого значіння для інтересу цілої монархії має першєнство перед другими.

В сей спосіб, догідний для Угорщини шлях з Сараєва до границі Санджаку в долині Ліск з відгалуженєм до Вишгорода розпочнуть будувати найскорше. Після проєкту сей шлях має стати викінченим до трех літ, коли не зайдуть непередвиджені перешкоди. Кошти сего шляху мають покрити ся, подібно як в попередних случаях, краввою боснацкою позичкою.

Безпосередно по укінченю сеї лінії має виконатись, після згаданого проєкту, будова обох залізничних шляхів, які мають боснацку залізничну сіль получити з одної сторони з австрійскою сїттю коло Арзано, а з другої з угорскою сїттю коло Шамаку.

Понеже квестія фінансових средств, потрібних для побудованих сих двох залізничних шляхів, буде зависіти від відносин, які настануть в тім часі, а особливо від стану боснацких краєвих фондів, тому постановлено вже тепер, що дотичні дальші, рівнозвучні проєкти закона, мають предложити ся так вчасно обом парламентам, щоби міг бути додержаним ухвалений реченець будови обох шляхів Богостно-Арзано і Добой-Шамак.

Справозданє посла Барвіньського.

Допись з Радеківщини.

Дня 6. падолиста запросив п. Барвіньський виборців з судового округу радеківського до Радекова. Мимо дуже поганої дороги і непогоди прибуло багато селян більш 80, місцевих міщан і інтелігенція сьвітської та кількох сьвящеників. Збори відбували ся в салі громадского уряду. Подякувавши виборцям, що в такій недогідній порі не жалували труду, просив посол, щоби збори вибрали собі президію, а на внесенє о. сов. Кордуби вибрано председателем місцевого приходника Скальського, а заступником директора Оришкевича. Опісля забрав голос п. Бар-

віньський і в двогодинній бесіді обговорив важніші закони ухвалені в раді державній від 1896 р. (остатній раз був п. Барвіньський в Радекові в 1895 р.), згадав о відміннім складі (V курия) ради державної, вибраної 1897 і її задачах, висловлених в престольній річі, і о причинах бездільности всіх сесій аж до розвязаня. Зазначив також, що у всіх своїх бесідах чи в соїмі, чи в раді державній, чи в делегаціях мав передовсім на бачности потреби і долю хліборобів (селян і маломіщан), хоч не забував також о інших станах, промисловцях і т. п., а свої виводи піддержував уривками відчитаними з ріжних своїх промов, щоби виборці переконали ся, як фальшиво представляє діяльність посла частина руских дневників, котрі не лише промовчують его промови і осягнені успіхи, але напротив видумують всякі сплетні небувалі, щоби лише підкозувати его становище. На останку згадав посол про справи обидвох повітів (каменецкого і брідського), о які старав ся і в соїмі і в раді державній. Виборці вислухали сеї промови з великою увагою і нагородили бесідника оплесками. Позаяк посол на вступі своєї промови просив, щоби кождий в інтересі правди і виясненя річій щиро і отверто задавав ему запитаня, або висловив, хто має який жаль до него або думає, що він загодів кривду чи-то рускому народови, чи одиницям, почали ся інтерпеляції.

Вже по розпочатій промові п. Барвіньського надтягнув до салі штаб контркандидата оо. Петрушевич Стефан з Холозова, Дяковський з Полевого, Свистун з Кривого і др. Павлюк з Радекова з кількома селянами, котрих підчас цілої промови муштрували в кутику. По скінченій промові вирушив вперед сам проводир о. Петрушевич і зачитував, 1) чи п. Барвіньський уважав себе руским послом, чи послом лише взагалі, 2) чому не зголосив своєї кандидатури в 1897 в головнім руским комітеті (консолідаційнім) виборчим і в повітовім, 3) чи думає і тепер кандидувати. Домагав ся дальше, щоби в такім случаю п. Б-ий зголосив свою кандидатуру в львівським комітеті або в «Селяньській Раді», котра має до 1000 членів (?) і висловив жаль, що посол не станув на чисто-руским зібраню, бо на его думку збори виборців, між котрими є і Поляки, Німці та жида, не є тим форум, перед яким повинен ставати руский посол (а преці «Свобода» визнає Поляків, Німців і жидів, щоби голосували на о. Зельського — то се в тім випадку добре!). На останку оповідав стару байку пущену «Галічаніном», що нібито в 1897 р. п. Барвіньського відвозив жандарм із зборів виборчих в Бродях на дворець, купив ему білет і всадив до вагону. Ціла промова о. Петрушевича була до крайности пристрасна, він кидав ся на всі боки, то вилазив на крісло, то знов скакав з него, так що викликав своїм нетактовним поступованєм загальний сміх, що его ще більше роздратовало. На ті виходки відповів п. Барвіньський з шитомим ему супокоем і виказав повну безвідставність виводів о. Петрушевича. Уважав себе і уважає все руским послом, хоч має обовязок дбати і про справи всіх виборців і всего населеня обидвох повітів. Пояснив, що входив з 5-ма иньшими рускими послами до «Славянського Союзу», отже є се явною неправдою ширевою навмисне, нібито належав до польского Кола. В союзі з Хорватами і Словенцями вспів перевести у міністерстві просьвіти, що в телеграфічній доповіді введено в половині жовтня руску гімназію

Франц-Йосифа в Тернополі, яку соїм ухвалив на его внесенє там заснувати. Кандидатуру его поставили самі виборці на зборах в Щуровичах, в Бродях і в Залізцях і виборці є найбільш упоравнені до того, коли тимчасом ріжні комітети і Ради (а у нас їх тепер чи-мало) є звичайно партійні, а впрочім і збори в Каменці Струмиловій недавно ухвалили оклик: на Львів не оглядаємо ся, так як се попередно вчинила Стрийщина і Жовківщина. Не лише у нас, але і в иньших краях австрійських послы стають лише перед виборцями, а не довільно скликаним зібранєм і п. Барвіньський запросив всіх виборців, без ріжницї, чи они на него голосували чи ні. На останку сказав п. Б-ий: Дуже сумно, що о. Петрушевич яко сьвященик послугує ся таким оружєм, як відома байка «Галічаніна», бож посол по зборах в Бродях 1897. р. поїхав з о. Дуткевичем до Дубя, а не на дворець, отже неправдою є, будьто-би его відвозив жандарм, так само, як недавно «Słowo polskie» подало, що 10-го жовтня п. Б-ий відїхав на дворець в Бродях з комісарем староства, коли тимчасом їхав в товаристві о. шамбеляна Словицкого і о. Єзерского. Так само є все неправдою, що написано в листку «Селяньської Ради» роздаванім селянам підчас поїздок о. Зельського, як і се, що «Свобода» в 40 ч. писала, нібито п. Бар. до Бродів 10. жовтня «скликав своїх ксьондзів, кількох панків і хрунів», коли тимчасом там було лише кільканаїцять сьвящеників. Роздратований о. Петрушевич крикнув на се: «і сьвященика є хруні!» на що селяни звернувшись до него кликнули: «правду кажете отче!», почім о. Петрушевич пізнавши свою похибку, цофнув сей висказ, але тим не поправив своєї поваги, аві обиди нанесеної своему становищу. — Опісля промовляв дир. Оришкевич по руски і оповів, як то в 1897. році одиш кандидат, котрому допоміг вийти в люди дідич, обїзджаючи сї сторони обіцював селянам порозділювати ґрунта панські і т. п. грушки на вербі, а потім листом перепрошував свого добродія, що він хотів лише для того дістати ся до Відня, щоби там кінчити лікарскі науки. Отакі то ціли мають ті кандидати, що богато обіцюють! Секретар суду Капішевський звернув увагу посла на численні ґрунтові процеси, які вносять народови великі страти і просив, щоби при найближшій нагоді поставив внесенє о заведенє при судах евіденційних геометрів, котрі безплатно мали би простувати гіпотези і щоби залізницю Ужок-Самбір-Львів продовжено на Каменку до Радекова. П. Б-ий прирік се піддержати в соїмі, зглядно в раді державній. На внесенє Івана Карчємного зібранє ухвалило послови подяку і поставило его кандидатуру, протестував лише штаб о. Петрушевича і кількох его селян.

Др. Павлюк штав посла, чому не підніє в раді державній кривд нанесених рускому народови, підчас виборів 1897. р. і чому не прилучив ся в тім згляді до Тячєкевича, Окуневского і Яросевича. На се відповів п. Барвіньський, що є то також одна з неправд ширених в письмі «Селяньської Ради каменецкої», а на доказ сего відчитав з стеногр. протоколу з 6/4 1897. р. по німецки інтерпеляцію, яку виє в тій справі з Слав. Союзом до міністра президента, а потім подав сю інтерпеляцію по руски. Таким то оружєм воюєте, закінчив посол, а др. Павлюк не міг вже на се відчинити рота, що не остало без вражіння на селян.

О. Дяковський зачитував, чому посол

не брав участі в т. зв. масовій депутації і домагався, щоби весь наряд а не виборців посол скликавав. На се відповів посол, що ніхто его не взивав до депутації, а годі скликувати населеня з цілого повіта на збори; у всіх конституційних державах виборці є тим збором, що вибирає посла і посол перед ними одвічає за свої чинности. Опозиційний штаб, котрий не умів здобути ся на якусь поважійшу критику і воював лише клеветами, відійшов посрамлений, а потім ще від сьвященників мусів о. Петрушевич наслухати ся докорів за звою безтактність.

Виборець.

Реформа народного театру.

Х.

Ми вже в попереднім висказали деякі думки в сїм напрямі, але, не повторюючи ся, хочемо сей предмет обговорити основнійше. Передовсім звернем увагу на довшу розвідку Б. Грінченка «Народній театр» заміщену в VIII, VIII і IX. книжці Літ. Наук. Вістника 1900 р.

З розвідки д. Б. Грінченка видно, що Українці звернули бачійшу увагу на аматорські, народні вистави, чим се діє ся у нас в Галичині. Цілком незалежно від вистав заводових українських театрів, змагають ся заводити по селах концерти та аматорські вистави. Хотий звістки д. Грінченка не можна вважати докладними, так щоби всі такі вистави були в них занотованими, однак із поданого можна виснувати, що рух в тїм напрямі доперва почав ся на Україні і в порівняно до протягу часу і величчя території, на якій зорганізовано такі сільські вистави, український, народний театр зробив невеличкі успіхи.

Репертуар для сільських сцен брали майже виключно з заводових театрів. І так виставлявано: Котляревського Наталку Полтавку, Квітки Сватаня на Гончарівці, Шельменко-денчик, Кропивницького По ревізії, Пошились у дурні, Дай серцю волю—заведе в неволю, надто Чорноморці, Тобилевича Розумний та дурень, Сто тисяч, За двома зайцями (Модний жених), Козловського Гласний (жарт в одній дії на лад модного жениха), Старицького Як ковбаса та чарка, то минеть ся й сварка, Старі до молодих не підгортайтесь, Мирославського Досвітка, Веселі Полтавці (продовжене Наталки Полтавки), Кум-мірошник, Бувальщина, Київський ярмарок або сїм раз поганій Замордований Марко і інші.

Сам д. Грінченко вказує, що більша часть сего репертуару є поганенькими песами, які ані не подобають ся селянам, ані не можуть мати якогось уморальняючого значіння для них. Але навіть сї пєси, за яких автор заступає ся, не зробили доброго вражіння на селян. Їм або здавало ся, що пани глузують собі з мужиків виставляючи їх на сцені, або цілий спектакель видавав ся пустою, непригожою забавкою-комедією. Однак були і такі селяни, що раз побачивши театр, одушевлялися ним, — як кажуть справоздавці.

На сій рідставі висновує д. Грінченко такі загальні вказівки для вибору і твореня народного репертуару:

1) Жаргонові форми «язиччя» треба залишити, бо селяни приймають їх як справжній «учений» язик, а не бачать его сьмійности.

2) Етнографічні картини неінтересують народ, бо се для них зовсім звичайне діло, а не так, як для інтелігенції цікавий образок сільського життя-буття. До того народні обряди виходять на сцені в скороченому, а се вражає надто критичний змісл простолюдина. «Деж таке видано, говорили після вистави, щоб так робило ся? Узяти тай звели сватаня з весілем ув' один день!»

3) Забобони, чари, як от они приходять в «По ревізії», «Сватаню», «Конотопська відьма» і др. впливають зле, бо селяне беруть їх на серію і утврджують ся в своїх забобонах.*

* Вже Lessing сказав, що чари на сцені не мають змісла, бо для тих, що в них не вірять, чари не викликають ані грози, ані зацікавленя, а тих, що вірять в них, не є посланництвом сцени лякати чарами та утврджувати їх в забобонах.

4) Мужичькі звичаї, виставлявані на сцені, обиджають часто мужиків. «Яке вам діло до того, питали, як ми їмо, як ми пємо?»

Натомість жадає д. Грінченко, щоби в народних творах були:

1) виразистість висловів, а не неясні натяки, промовчуваня та догадки, дальше виразистість акції і типів (се потрібне всякому драматичному творови);

2) ідея чи тенденція, — бо простолюдин цїнить лише таку книжку чи пєсу, з якої може щось довідати ся.

3) позитивні типи, що відповідають на ті чи інші розумові і моральні запитаня народні: «Як треба жити»; а негативні типи треба би так замаркувати, щоб глядач міг лише негативно відносити ся до них.

4) сюжети не лише з народного життя, але і з інтелігенції, з історії і з всеї культурної людскости.

Ті дуже слушні, загальні висновки що-до самих тем, як і їхнього опрацюваня в народних штуках невідповідають впрочім осудови самого автора що-до поодиноких пєс. І так др. Грінченко розводить ся кілька разів дуже широко над артистичними прикметами одноактівки Кропивницького «По ревізії». Сю комедійку уважає др. Грінченко знаменитою так під зглядом композиції як і виведених типів і не може надивувати ся, чому она не робила вражіння по селах, коли міска публіка сьміє ся до розпуки і любує ся реальністю виведеної дії. Може причина сєї прояви стане яснійша, коли розкажемо, що «По ревізії» старано ся два рази виставити в Галичині і за обома разами ово перенало зараз по першій представленю. Перший раз виставив сю комедійку в р. 1893. тодішній режисер Кость Підвисоцький в Сяноці. Публіка була згіршена: такої обридливости ніхто ще не бачив на сцені! Довгий монолог на вступі тумановатого, волосного сторожа не займав нікого, ані натяки старшини про любовну пригоду десь в повітці (при чім витягає стебла з розкудоченого волося) не сьмішив нікого, ані відтак ціла ся піятка, яка кінчать ся сьмівом п'яної баби, що вибиває собі такт по столі недоїденим оселедцем, не викликує такого одушевленя — як се, здає ся, дієсь на Україні. В німецькій літературі є давайший, майже аналогічний твір, який може і послужив взірцем Кропивницькому, се «Der zerbrochene Krug», Kleista. Але там попри реальні типи і їх комізм нема сєї піятки і тривіальности, якою заправлена та сама подія в «По ревізії». Другий раз намагавсь др. Вороний ввести сю комедію до нашого репертуару, але на першій сїй представленю в Тернополі публіка рішучо відклонила ся від неї, випсикавши при отвертій сцені.

А яка причина сему? Така, що для нас сей мужик за близький, щоби нам сьміяти ся з его некультурних наровів, его непорядности, темноти та похміля. Те саме відчувають певно і мужики, які заходять у театр, бо они належать певно до просьвіченійшої, ліпше вихованої і краще настроєної частини селянства. І тому не сподобалось в українськїм, народнїм театрі «По ревізії», як і багато інших пєс української драматичної продукції, де з мужика роблять карикатуру, підхоплюючи лише его лихі та сьмішні сторони.

(Далі буде).

Характеристика поезій

Петра Гулака-Артемовського.

(Далі).

Поминемо два інші стихотвори Артемовського,¹⁾ де рівнож слідний сей мотив, а задержимо ся хвилину над его поезією п. з. Упадок віка, пис. в Харкові дня 24. марта 1856 р.

¹⁾ Оба они принагідні і без літературної вартости. В першій з них «Сидить Петро у Полтаві», писанім дня 24. червня 1848 р., згадує поет про свою службу в званю учителя і инспектора харківського інститута «благородныхъ дѣвиць»:

Колісь було, як забрязчить
У браму в будинок,
Так пані Засє і закричить:
Мерщій горілки з шинку!

Тягнїть Петра на вечерю
Любїй дівчата!

Поет каже, що коли гляне на хист теперішних людців і на їх витребеньки, то вхопив би дрючок і вилупив би їх на всі боки, бо нї косити, нї жати, нї пити не вміють так, як се робили колись їх діди і батьки. Нї худоби у них не найде, нї одежи:

І що за пляшкою придбали їх батьки, —
Вони потверезу протриняли і патце;
Не з'їли, не спили, та все небораки
На хмари дивлячись, здихають важче й важче!

Ледачий з них москаль та й миршавий козак,
Стрільби они боять ся:

І все обридло їм, і все їм не в користь:
Тут те вередить їм, а там друге завадить;
Ползкають борщу, ковнуть галушок з шість,
Уже й кородять ся, що й бабка не порадить.
І марно, як жили, так марно і помруть,
Як ті, на яблуні, червиві скороспілки,
Що рано відцвіли, та рано й онадуть;
Нїхто по їх душі та й не лизне горівки!
І років через сто на цвинтар прийде внук,
Се грїшні кости їх в одну копицю сперли;
Поверне череп їх, та в лоб ногою стук!
Та й скаже: «Як жили, так дурнями і вмерли!»¹⁾

На motto сєї поезії взяв Артемовський початковий верш Лермонтова: «Думы»: «Печально я гляжу на наше поколїньє», вказуючи нам тим самим, що «Упадок віка» є пародією, а не оригінальним твором. Тому й приглянемо ся змістови «Думи» Лермонтова.

Поет глядить зі смутком на нове поколїньє, бо будучність его пуста, або темна, бо «подъ бременемъ познанья и сомлѣнья, въ бездѣйствїи состарится оно», бо ми богаті похибками батьків і їх пізнім умом, бо житє нас томить, як дорога без мети. В початку дороги життя ми вьяємо без борби, перед небезпечністю ми соромно малодушні, а перед властїю ми «презрѣнные рабы». Так само не тішить нї нашого смаку, нї очий перед часом зрілий овоч, що скоро опадає. Ума нашого не наповняють солідним одушевленем нї мрії поезії, нї твори штуки... І ненавидимо ми і любимо случайно, не жертвуючи нічим нї злобі, нї любові; в душі гніздить ся якийсь тайний холод тогди, коли огонь кшнить в крові.

І предковъ скучны намъ роскошныя забавы,
Ихъ добросовѣстный, ребяческій развратъ;
И къ гробу ми снѣшимъ безъ счастья и безъ
[славы,

Глядя насмѣшливо назадъ.
Толпой угрюмою и скоро позабытой
Надъ міромъ мы пройдемъ безъ шума
[и слѣда,

Не бросивши вѣкамъ ни мысли плодотворной,
Ни гениемъ начатаго труда.
И прахъ нашъ, съ строгостью судьи и гражда-
[нина,

Потомокъ оскорбитъ презрительнымъ стихомъ,
Насмѣшкой горькою обманутаго сына
Надъ промотавшимся отцомъ.²⁾

Петров, обговорюючи «Упадок віка», бачить в нїм пародію, крізь яку пробиває ся «грустная иронія»³⁾. Сего заперечити не можна, а однак коли порівнаємо «Думу» Лермонтова з поезією Артемовського, на нашу думу наляже якийсь дивний смуток, не ради сєї «грустной иронії», а ради самого поета.

З «Думи» дізнаємо ся, що Лермонтов рад би бачити російську молодіж: витревалою в борбі життя, вітвертою в своїх пересьвідченях, при-

Ставте на стіл витетерю
Та ріжте курчата!

Тепер Петро у Полтаві
В стані з почтарями
Тепер Петро вже не в славі:
Годі з панночками!

З закінченя видно, що поет вже в тїм році покинув свою службу в харківскїм університеті і в інституті «благородныхъ дѣвиць». На се вказує також кілька вершів дописаних Артемовским прозою до Андр. Вагнера, як видно, дуже впливового чоловіка в Петербурі: «А кудиж Ви мене, Андрію, загавбаєте? Куди мене дїнете? Куди мене запроторите? Яку дїрку мною заткнете?» (Кіевск. Старица р. 1897. стр. 486). В другім верші, пис. в Капітоновці, маєтности секретаря царя, Н. Мих. Льонінова, дня 9. червня 1851. п. з. «Надудлильсь чаю», поет кличе:

А нуте хлопята!
Мерщій на стіл курчата!
Та дайте горілки
Чи то нам скільки.

Чоловік не скотина,
От як дитина —
Лизне з пів веденця,
Аби глистів прогнать з серця.
(Там же. стр. 487.)

¹⁾ Зоря в р. 1896 стр. 375.

²⁾ Сочиненія Лермонтова. Изданіе Скабичевскаго. Том II. стр. 137-8.

³⁾ Петровъ Op. cit. 69.

товарового в ціловозових наборах. В ладівнях можна ладувати тільки за особнім дозволом ц. к. Дирекції залізниць держ. в Кракові. Розклад їзди заміщений в дотичнім оповіщенню.

— **Дрібні всти.** Черевний тиф появив ся у Львові в домах при улицах: Курковій, Чарнецкого, Гроттгера, Охоронок, Сербській, Боїмів, Рускій, Вірменській, Кароля Людвика, Сикстускій і ин. — Директор почт і телеграфів радник двора, Іван Сеферович, виїхав до Відня в урядових справах. Їго заступає старший почтовий радник п. Омелян Габерле.

Телеграми.

Відень, 9. падолиста. »Wiener Ztg.« оголошує: Цісар надав професорови львівського університета д-рови Генрикови Кадієму титул радника двору з увільненням від такси.

Рим, 9. падолиста. Папа приймав вчера численних паломників, межи иньшими багато Угрів. Св. Отець є при найліпшій здоровлю.

Прага, 9. падолиста. »Narodni Listy«, обговорюючи заключений вчера в Будапешті компроміс що-до боснацких залізниць, завзиває чеські послів, щоби поставили в будучій палаті в стан обжалованя д-ра Кербера і всіх міністрів, які разом з ним довершили сей соромний компроміс.

Берлин, 9. падолиста. Дневники доносять, що Німеччина зажадає від Китаю 100 мільонів марок відшкодованя.

Париж, 9. падолиста. Англія наміряє спми днями вислати до держав ноту з повідомленням про анексію Трансвалю, щоби тим способом перешкодити прийняттю президента Крігера на

европейских дворах. У Франції роблять заходи, щоби Крігера прийняти з почетом і як найсердечнійше. Крігер занепає на здоровлю і терпить дуже на очи. З Голандії наміряє удати ся на Рівієру, щоби там перебути зиму.

Новий Йорк, 8. падолиста. Після послідних справоздань виборчих вибір Мек Кінлея запевнений. Теперішній президент побидив в 29 станах, Браєн в 16. Результати з 46 округів ще невідомі, але они належать до певнійших на користь Мек Кінлея.

Новий Йорк, 9. падолиста. Браєн заявив, що не прийав би місця в сенаті, колиб єму єго предложено, а заразом, що вже ніколи не буде кандидувати — і гратулював Мек Кінлеєви повного вибору.

Льондон, 8. падолиста. Роберте доносить з Йоганесбургга, що Боєри вже стратили всяку надію і терплять великий недостаток живности і амуніції. Президент Штайн старає ся заохотити їх до безцільної борби фальшивими вістями про воєнні успіхи партизантів.

Москва, 8. падолиста. Гр. Лев Толстой послизнув ся підчас подорожи з Ясної Поляни до Москви, куди перепроваджував ся на зиму, і зранив собі тяжко руку.

Париж, 9. падолиста. Агенція Гаваса доносить з Пекіну під д. 5. с. м.: Одна висша личність китайска подає вістку, що в полудневім Китаю підготовлює ся повстанє, яке загрожує всім торговельним і фінансовим інтересам Китаю.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі

папери цінні
і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі
сі деннім не числячи ніякої
провізії.

— РІК ЗАСНОВАННЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенству і всім вірним Впреосв. Митроп. і Преосв. Еп. **Ординариатам** всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашне, скот, господарскі зваради, збіжє в зерні і солоні, сіно в стогах і будинках **против шнід огневих.**

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1899 випосить:

Фонд резервовий	245.814 кор.	52 сот.	486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480	—	
„ спеціальна	1.684	80	
Фонд основний	72.000	—	
„ емеритальний	18.166	60	

Тарифи «Днѣстра» дуже умірковані, услівя обезпечень користні, а шкоди ліквідують ся безпроболочно. До кінця 1899 року випосили виплачені шкоди 1,669,565 кор. 28 сот. Поліси «Днѣстра» приймає Банк краєвий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Сятині, Городенці, Тереховлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористнійші услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квіти в рускїм язичі. Зголошена о уділенє агенцій в окрестностях, де нема близько агентів «Днѣстра», приймає ся. «Днѣстеръ» виплатив агентам по конець 1899 р. провізії 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (Дім «Просьвіти».)

Информация и посредничество до заключения ОБЕЗПЕЧЕНЬ ЖИТОВИХ в найкористнійших комбінаціях.

Позички для членів Тов. взаїмн. обезп. і взаїмн. «Днѣстеръ» на 5 1/2% і 1% додатку на кошта адм.

Товариство взаїмного кредиту „ДНѢСТЕРЪ“ стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

уділяє позички за оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першій місці, до силати в ратах на 3 до 10 літ. Сьвященники, не посідаючі реальностей, мусять крім поруки двох ручителів предложити єще полісу житєву; обезпечитись можна через «Днѣстеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після всяких можливих комбінацій.

Згаданє Товариство приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%.

Удїл членський вносить 50 кор., вписове 2 кор. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Днѣстеръ».

Информаций уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень «Днѣстеръ».

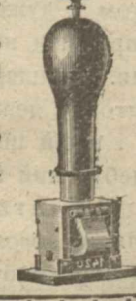
Артистичне заведене ритовниче малярства шильдів. відливаня, таблиць, виріб печаток кавчукових і великий вибір кавчукових друкарень

Генрик Шапіра

Львів, ул. Коперника ч. 3 (побіч аптеки Вп. Миколяша). Викопує дуже красно всілякі роботи, а іменно: печатки кавчукові і металеві для громад і урядів парохіяльних. Шильди мальовані на шклі, дереві, блясі та полотні. Всілякі лякерования, позолочуваня хрестів. Таблиці і шильди лянї з ріжних металів, таблиці нагробні і назви улиць, числа на доми.

ґравури на метїлю та дорогих камінях, печатки, штанци, відзнаки, букви, монограми, герби і гузики до упряжи та ліберії. Марки печаткові, бляшки шпунт. для броварів. Нумератори і стемплї на датум. Обцяги до плѣмб, шаблонів. Краска до печаток та хемічна краска до близзни.

Цінники даром і франко.

Всілякі

КУПОНИ

Вильсовані

цінні папери

виплачує без попрученя провізії або коптів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ

Гіпотечного.